

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník: 95

číslo: 2

11. ledna 2015

Cena: 8 Kč

Ve znamení evropského setkání mladých Taizé, které proběhlo na přelomu roku v hlavním městě, se konala v katedrále sv. Víta, Vojtěcha a Václava I. ledna tradiční ekumenická bohoslužba. Slavnostního setkání doprovázeného hudbou komunity Taizé a meditací převora bratra Aloise se zúčastnily stovky věřících z různých zemí a rovněž představitelé křesťanských církví a Federace židovských obcí. Naši církev zastupoval bratr patriarcha Tomáš Butta.

Zvon pro Betlémskou kapli

Nově odlitý zvon pro Betlémskou kapli se jmenuje „Mistr Jan.“

Zvon s pojmenováním po českém náboženském reformátorovi není však něčím ojedinělým. V době husitství v 15. a 16. století bylo v utrakvistických kostelích na četných zvonech zobrazení Mistra Jana Husa, z nichž některé se dochovaly. Také ve věžích sborů Církve československé husitské byly umísťovány zvony takto označené; řada z nich však byla odebrána v době druhé světové války. V současnosti je pro sbor naší církve v Hradci Králové vyhotoven velký zvon se jménem Mistra Jana Husa, který je součástí připravované pozoruhodné zvonohry.

Zvon pro Betlémskou kapli bude umístěn na její věžičku letos, tedy právě v roce 600. jubilea českého reformátora, který je s Betlémskou kaplí bytostně spjat, neboť v ní kázal v letech 1402 - 1412.

Nový zvon má reliéf, na kterém je znázorněn Jan Hus na kazatelně podle Jenského kodexu. Hus je obklopen posluchači z různých vrstev národa. Na horní části zvonu je nápis - Husova výzva z jeho listu přátelům v Čechách z června 1415 „*Prosím, abyste se milovali, dobrých násilím tlačiti nedali a pravdy každému přáli*“.

Výška vlastního zvonu je 41 cm a jeho váha přibližně 40 kg.

Betlémská kaple v Praze ve své původní podobě měla v minulosti zvony. Jak je to zřejmé z dobových rytin, u kaple byla zvonice, ve které byl jeden zvon. Ve věžičce na střeše kaple byly dva menší zvony. Svolávaly ke slyšení kázání Božího slova v českém jazyce, ke kterému od počátku tato kaple měla sloužit. Měl jsem možnost se účastnit několika akcí s odevzdáním a žehnáním nově vyhotovených zvonů. Ale příležitost, které jsem se účastnil dne 6. prosince 2014, byla přece jen značně odlišná. Zvon byl totiž odléván před zraky lidí shromážděných v nádvoří Betlémské kaple. Byl jsem požádán o modlitbu během vlastního odlévání. Přípravu formy

a vlastní odlití zvonu provedl mladý zvonář Michal Votruba z jižních Čech, z Myslkovic u Tábora.

Příprava formy a pece se uskutečnila před vlastním litím zvonu na nádvoří Betlémské kaple. K této příležitosti bylo vyhotoveno dřevěné pódium s otvorem pro plechový sud, který byl přetvořen na pec. A na pódiu byla forma, do které se nalila žhavá zvonovina v pravý okamžik, který určil zvonář. Zazněla při tom modlitba: „*Hospodine, ty jsi všechno stvořil. Prosíme tě, dej ať dílo, které začínáme, slouží ke tvé cti a chvále i k našemu posvěcení a užitku. Kéž s tvou pomocí zdárně pokračuje a šťastně se dokončí. Prosíme o to skrze Krista, našeho Pána. Amen.*“

Modlitby a žehnání dílu zvonáře se účastnili také představitelé Římskokatolické církve - františkán bratr Michal a prof. Tomáš Halík. Je to dobrým znamením ekumenických vztahů v návaznosti na nový pohled

První nově postavený sbor CČS(H)

Naše církev měla v počátečních letech svého působení značné obtíže s nedostatkem bohoslužebných míst. Nejinak tomu bylo v Hořelici (dnešní Rudná u Prahy).

Z církevních představitelů jako první do Hořelice 18. února 1922 zavítal Emil Dlouhý-Pokorný, který zde za velkého zájmu obyvatelstva pronesl přednášku na téma *Náš národ a Církev československá*. I jeho zásluhou zkraje r. 1923 registrovala zdejší náboženská obec CČS(H) 182 věřících. Prozatímní rada starších usilovně hledala místo, kde by se mohly konat bohoslužby. Provizorní řešení se nakrátko našlo v obecní kapličce v Drahelčicích, kde 6. května 1923 sloužil vůbec první československé bohoslužby kladenský farář Václav Liška; později hořeličtí konali své bohoslužby v pronajaté hasičské kolně v Dušníkách. Rychle početně rostoucí obec však usilovala o vybudování vlastního bohoslužebného prostoru.

K památnému 11. listopadu 1923, kdy byl Husův sbor v Hořelici slavnostně otevřen, směřovala náboženská obec s nesmírnou obětavostí a láskou mnohých věřících. Rolník Antonín Blažek věnoval rozsáhlý pozemek na lukrativním místě u státní silnice z Prahy do Berouna a kámen z vlastního lomu. František Chot z Dušníků bezúročně půjčil do začátku na stavbu 5000 korun, přidávali se i další dárci z řad věřících. Hospodáři Matěj Kotouč, Josef Žižka, Antonín Blažek a František Chott bezplatně poskytli své povozy na dopravu stavebního materiálu. Další sto povozů zajistil rada Nepomucký z Jenče. Již koncem května 1923 tak mohla být zvolena stavební komise. V srpnu

1923 započaly samotné stavební práce, které však již nesměřovaly k původní myšlence, postavit pro věřící pouze kapličku. Za podpory pozdějšího prvního patriarchy ThDr. Karla Farského bylo rozhodnuto, že pro potřeby vzrůstajícího počtu věřících náboženské obce v Hořelici a přilehlém okolí bude vybudován prostornější sbor. Dne 2. září 1923 se konala slavnost položení základního kamene. První poklep provedl Karel Farský se slovy: „*Drž a vydrž!*“

T. G. Masaryk v Rudné

Do základního kamene byla vložena pamětní listina obsahující informace o založení náboženské obce a složení první rady starších. Karel Farský se s celým shromážděním rozloučil slovy: „*Prosím, aby všichni přiložili ruce k dílu a pracovali k rozkvětu naší národní Církve československé. Váš Husův dům, první v celé naší republice, nesmí zůstat jediným stánkem naší nové církve, máme jich ještě mnoho zapotřebí.*“ Jak napovídají Farského slova, hořelický Husův

sbor byl vůbec první novostavbou CČS(H). Za těžko uvěřitelné dva měsíce byla stavba sboru dokončena a 11. listopadu 1923 se tak mohlo uskutečnit slavnostní otevření. Průvod vycházející od restaurace Na Staré čítal dva tisíce osob, z Kladna musel být dokonce vypraven zvláštní vlak.

Architektonickou podobu sboru bezplatně vypracovali inženýři Šašek a Bártl (Firma stavitele Ing. Tomáše Šaška se rovněž podílela na přípravě návrhu sboru v Českých Budějovicích, který byl slavnostně otevřen 28. 9. 1924.), kteří konečné plány upravili podle připomínek Karla Farského.

A nejen touto skutečností je Husův sbor ojedinělý. Svým průčelím odkazuje k antickým chrámovým vzorům. Celkovou koncepcí jej však můžeme zařadit do stylu tzv. geometrické moderny. Dřevěný strop s geometrickým dekorem v interiéru doplňuje i dřevěný kůr s vyřezávaným zábradlím. Opravdu neobyčejná stavba mezi sbory CČS(H), která byla v r. 2005 prohlášena kulturní památkou. Genius loci tohoto bohoslužebného prostoru mohla až do současnosti osobně pocítit řada významných osobností v čele s prvním československým prezidentem T. G. Masarykem. Ten do sboru zavítal v doprovodu ministerského předsedy A. Švehly při své cestě na berounskou výstavu 15. července 1925. Závěrem nezbyvá nežli vyslovit přání, aby nadšení a zápal, se kterými zakladatelská generace budovala naši CČS(H), se zračily i v dnešní službě. Nepřekonatelných překážek - kromě nás samých - v současné době mnoho není. A navíc, nejsme v tom sami.

Martin Jindra

Uprostřed zvonář Michal Votruba, vpravo Blahoslav Lukavec, vlevo Jiří Kubec, organizátoři lití zvonu

Jan Hus uvězněn v Kostnici na ostrově u Bodamského jezera, a za sedm měsíců od tohoto data přesně 6. července byl upálen.

Oheň, přetavení, pevnost a srdce - to jsou znamení vystihující duchovní zápas Mistra Jana.

Tomáš Butta

Jsme církví československou nebo husitskou?

Národní, Kristovou, Husovou nebo „naší“?

Dokončení zamyšlení br. faráře Křivánka z čísla 1/2015

Lidé vně církve si často v dobré víře spojují ČCSH s husitským revolučním hnutím, aniž by se pozastavili nad samotnou příčinou této události. Tou není pochopitelně nikdo jiný než osobnost Jana Husa. A na něj se odkazujeme ve svém názvu především. Je dobré se pozastavit nad jeho vlastním zápasem a morálním postojem, a ten srozumitelně překládat pro současnost, abychom nebyli církví jakoby husitskou, ale vpravdě husitskou a Husovou.

V rozvažování o Husovi se nelze vyhnout ústřednímu pojmu – pravda. Kupříkladu i neteolog Václav Havel správně vystihnul a poznamenal, že pravda Husovi nebyla pouhou přenositelnou informací, tak jak ji rozumíme dnes, ale především morálním celoživotním postojem a z něj vyplývající osobní odpovědností, které se nelze vzdát jen proto, že se ostatním nelíbí či je nepohodlná. Sami dovodíme, že taková pravda vykazuje naprosto jiné kvality, když dokáže nejen zaujmout, ale také oslovit a změnit lidské já. Husovi pak jde o ten propastný mravní rozpor těch, kteří mluví jako ti zasažení a obrácení pravdou Boží, přesto však ve skutečnosti jednají ještě hůře než pohané. Společnost velmi citlivě vnímá, zda slova a činy jsou u těch, kteří se přiznávají ke Kristu, v souladu. U politiků to dnes nikdo nečeká, ale církev taková očekávání vyvolává. Nestačí, že sami na pravdu poukazujeme, že ji zvěstujeme. Nesmíme zapomenout, abychom v ní zůstávali. Již samotná základní zpráva ze Starého zákona o člověku, jenž je stvořen k obrazu Božímu, byť se zdá banální, je velmi zásadní.

Marek O. Vácha rozvíjí zajímavou myšlenku. Pokud přijmeme strohou exaktní skutečnost lidského života jako náhodného shluku buněk nebo jen málo chlupeť opice, pak naše vědomí o nás samých nutně implikuje jiné etické zásady, než v případě přijetí skutečnosti, že člověk je stvořen k obrazu Božímu. Biologická pravda či hypotéza sotva může člověka oslovit a uplatnit na něj vyšší nároky, než je morálka ostrých loktů. Naopak přijetí jedinečnosti a vzneše-

nosti daru lidského života, který v sobě zrcadlí svého Tvůrce, je důvodem k veliké radosti i naději. To je ostatně nedostižným způsobem vyjádřeno v Žalmu 8. Poznání pravdy vyplývající z biblického sdělení – jsem svým Stvořitelem chtěn i milován – má tu úžasnou schopnost zabránit, abych si ze života učinil pouhé komfortní čekání na smrt. V tom spočívá poslání všech církví na Zemi, které je stále od počátku totožné a jiné ani být nemůže, chtějí-li být církví Kristovou. V Ježíši Kristu vykonal Bůh pro člověka maximum, co udělat mohl, aby mu navrátil jeho úctu a důstojnost. Tak velikou cenu má člověk pro Boha. Církev, ať už se jmenuje jakkoliv, chce-li být církví Kristovou, má podobně jako Kristus intervenovat ve prospěch člověka – Božího obrazu a angažovat se pro jeho záchranu. Cítit a chránit hodnotu lidského života v každém jeho momentu, což ani (nebo především?) v západní kultuře není samozřejmé. Hájit dnes a denně důstojnost i svobodu člověka před ostřím náboženského fanatismu či tupostí ateistického nihilismu. Bránit člověka před jeho devalvací na pouhou odosobněnou produkční a konzumní jednotku. Svou laskavostí i respektem přispívat ke zmírnění napětí různých kultur a napomáhat k dialogu duchovních tradic. Podíváme-li se do necenzurovaného světa, spatříme, že příležitostí naplnovat poslání je až přespříliš. Tudiž není důvod se omezit na vlastní problémy a identitu církve. Znakem církve Kristovy je služba pravdě jakožto nositelce naděje a lidem jakožto příjemcům naděje. To je bezesporu blízké jak Husovi, tak i naší zakladatelské generaci.

Zvláště při oslavách, které nás v roce 2015 čekají, si můžeme uvědomit více než kdy jindy, že jakékoliv společenství, má-li být živé a perspektivní, se nemůže, ba nesmí, spokojit jen se vzpomínkami na minulost, omezit se na pietní akty a připomínky výročí. Je třeba s pokorou i důvěrou v Pána Krista, který nás posílá, přinášet svým bližním naději z poznání Pravdy, čísta znamení doby a s otevřeným hledím očekávat věci příští.

Jaroslav Křivánek

Črty z kraje Karla Farského

V lednu si připomínáme 95. výročí vzniku naší církve. Její zakladatel dr. Karel Farský (1880 - 1927) pocházel ze Škodějova u Vysokého nad Jizerou. Doba, podkrkonošská příroda, sociální poměry i rodinné vztahy se jistě podílely na formování jeho osobnosti. Uvádíme úryvky z knihy vzpomínek a kresby jeho současníka, malíře Jaroslava Skrbka, na lidi a kraj Farského dětství a mládí.

RODIČE

Tuto knihu připisují čestné památce svých rodičů, prostých venkovanů, vyšlých z chudého horského koutu Podkrkonoší, kteří se ničím neproslavili a nijak na sebe neupozornili ani ve vědě, literatuře, umění či ve veřejném životě. Žili prostě, nenáročně, životem plným odříkání, v tvrdé práci, lopotě pracovního dne, leč při krajním konání svých povinností jako stateční vojáci života – aby po vykonané své pouti světem byli navždy zapomenuti jako přemnoho těchto lidských pilných mravenčů, dělníků a dělnic. Jejich drobná práce přidavačů kamene na stavbě lidské společnosti ve prospěch blaha celku nenachází ve světě povětšinou ozvěny, pocty a ocenění! Kolik synů a dcer vděčí jim, svým rodičům, za mužnou lásku, obětavost, ba hrdinství, s nímž se dobrovolně zříkali všeho pohodlí, světských radostí ve prospěch lepšího života svých dětí. K nim patřím i já. S vděčností se skláním nad uzavřenou knihou příkladného, vzorného života tatínka a maminky.

MENTALITA V PODHŮŘÍ

Odloučený život v tamějších chalupách, roztroušených ve značné výši pod hřebeny krkonošskými, nevalná úroda kamenitých políček, a tím vysvětlitelná životní střídmost, krátké léto s drsnou dlouhou zimou, byly odjakživa příčinou duševní soustředěnosti, hloubavosti, bystrosti, plachosti a často podivinství, s nimiž se nejednou v našem kraji setkáváme. Stálý vyčerpávající zápas o denní chléb u stavu, při řemesle, ve sklářské huti nebo za pluhem na strmých stráních, často za deště a sněhové předčasné plískanice, zocelil povahově i fyzicky naše horáky v hoření Pojizeří proti veškerým životním nesnázím, s nimiž se města nemusejí v tak velké míře potýkati po celý rok.

KRAJ TEXTILU A SKLA

Podkrkonošský hornatý kraj byl tehdy v letech osmdesátých bez živějšího průmyslu a továren. Ty se teprve začaly stavět ve větší míře na Jizeře, Kamenici a ve vřolkolní české oblasti Jilemnicka a Semilka, a pak ubily nadobro nejen domácí rukodělnou výrobu lnářskou, ale i práci u stavů v horských chalupách. To platí také o sklářství. Sklo se sekalo v našem kraji po domácku na takzvaných „klemprdách“ a vynálezem strojů přešlo sekání skla rovněž do továrních skláren. Podhorský lid tím byl postupně zbaven pramenů obživy a musil hledati výdělek mimo

domov, v přádelnách a v okolních tkalcovnách, mnohdy hodně vzdálených.

VYSOKÉ

Městečko Vysoké nad Jizerou stálo od pradávna v čele pokrokových obcí v celém Podkrkonoší. Divadlo, hudba a zpěv podávaly si vždy pomocné ruce při všech osvětových podnicích vysokých na prospěch celku. Vysoké n. Jiz. jest jednou z nejstarších kolébek venkovských divadel u nás a svou lásku k divadlu osvědčilo i při sbírkách na stavbu Národního diva-

dra v Praze, na něž věnovalo podle sběracího archu 179 zlatých. Do roku 1786 není ve Vysokém znám sebe-menší veřejný projev divadelní kultury. Bible u nás byla tehdy jedinou čtenou knihou, vlastně slabikářem i čítankou, jež pomáhala udržovati v horském lidu znalost písma a řeči mateřského jazyka českého. Když však r. 1786 měšťan Jan Petruška dle vysocké tradice navštívil v Praze svého bratrance, s nímž se šel podívat do „Boudy“ na Václavském náměstí na hru „Břetislav a Jitka“, spadl na myšlenku složit něco takového pro své krajany. Jeho hra „Brunclík“ podle starodávné pověsti české se pak hrávala téhož roku vždy v sobotu a neděli v Petruškově světnici na improvizovaném jevišti. Později byly hrány i hry náboženské, jako „Narození Páně“, „Josef Egyptský“ atd. ... Tento první krok vysokých divadelních ochotníků přinesl vzápětí i další ovoce na osvětovém poli u nás doma. Hudba, pěstovaná ponejvíce v kostele, zesvětštěla, nabývala půdy čím dále tím větší nejen ve spojení s divadlem, ale i v domácnostech kantorských a měšťanských. V roce 1848 přistupuje

k zájmu o divadlo a hudbu i vlastenecká pražská literatura, jež byla vždy nedočkavě očekávána. Roku 1861 zakládají Vysocí zpěvácký spolek, který se r. 1862 spojil se spolkem ochotníků „Přemysl“ v „Pěvecko-divadelní jednotu Krakonoš“. Záliba Vysocáků v dobré četbě datuje se ode dávna – jí se rozšířoval duševní obzor u nás všeobecně v nejnižších vrstvách. Touha po vzdělání přivedla každoročně mnoho, povětšinou chudých hochů z řemeslnických a měšťanských rodin do středních škol a pak na universitu i techniku. Na studiích, jsouce nezajištěni, protloukali se všelijak od začátku až do konce. Jen mravní základ z domova, železná vůle dosáhnouti konečného cíle, schopnost vydržeti všechny studentské nedobrovolné posty při práci školní – to byl mnohdy jediný kapitál, s nímž chodili z podhoří mnozí vyzbrojeni bez protekce a doporučení do reálků, gymnasií a na vysoké školy.

TATÍNEK

Maminka s tatínkem byli rození horáci. Tatínek Michal pocházel ze zapadlé vesničky Škodějova u silnice ze Semil do Vysokého. Škodějov jest rodnou vesničkou zemědělného patriarchy Dr. Karla Farského. Tatínek mi vypravoval, jak mu jednou ve Škodějově, když přihlížel jako malý hoch tanci při venkovské muzice, šlápl otec patriarchy těžkou botou na bosou nohu. Vzpomínal na to s humorem a nezapomněl na šlápnutí „strýčka“ Farského ani v pozdním věku, jak bylo důkladně, horáckě. ...

Babička Josefa, když ovdověla, živila se ve Škodějově polní prací ve větších chalupách. Její čtyři malé děti jí musely pomáhati a tatínek mi vypravoval, co zkusil často hladu jako hoch. Babička Josefa však vychovála všechny čtyři syny dobře, dala je na řemeslo. Tatínek byl určen truhlářině, již se ve Škodějově vyučil po třech letech r. 1880. Škodějovský truhlářský mistr Janda mu napsal vysvědčení na odchodnou: „Potvrzuji, že Michal Skrbek po třech letech se u mě řemeslo truhlářské jak se patří vyučil, po celou dobu věrně a aktivně se choval k úplně mé spokojenosti, takže jej co řádného dělníka všem ctěným pánům mistrům mohu doporučiti.“ Rovněž truhlářský mistr Jindřich z Polubného po odchodu tatínkově od něho 1889 připisuje mu do pracovní knížky „treu, fleissig, geschick.“ (věrný, pilný, šikovný)

MAMINKA

Maminka byla velice citově založená, v mládí veselá, živá a vtípná, pravý opak málomluvného tatínka. Měla velice ráda přírodu, při práci si zpívala národní a jiné písně. ... Květiny milovala horoucně a ošetřovala je za okny; když jsem jí některou neopatrností polámal při otevírání oken, byla celá nešťastná. Za nádherného jitra, byl-li Kokrháč (pozn. red.: *Kotel - dominantní hora západních Krkonoš*) zvláště neočekávaně zajímavý v nezvyklém osvětlení či barvách, běžela mě vzbuditi časně ráno na komůrku se slovy: „Jarouši, vstávej, pojď se podívat, jak jest krásný Kokrháč.“

red
Úryvky z knihy Jaroslava Skrbka „Světlem a stínem“, Praha 1944 (Jaroslav Skrbek /1888-1954/, grafik a malíř, rodák z Poniklé v Krkonoších, kde se narodil i významný český krajinář František Kaván)

Miroslav Matouš

Modlitby všedního dne

Tys jediný můj Pán a vím,
že dals mi dary nespočetné;
dej horoucnost mým svědectvím,
než jednou smrt můj život přetne!

Ó navštív, požehnej můj dům,
můj host at' hostem Tvým je vždycky,
a slova lásky dávej rtům
a uč mne chápat úděl lidský.

Ty, kdo jsou moji, Pane, spas
a k lidem všem buď milostivý;
rač mezi námi být i v nás,
at' Tebou na věky jsme živi.

ZPRÁVY

Knihy o M. J. Husovi

Milé sestry a bratři, rádi bychom vás upozornili na nové i starší knihy o Mistru Janu Husovi, které jsou k dostání v prodejně Blahoslav v budově naší církve v Praze-Dejvicích (Wuchterlova 5). Jedná se především o tyto zajímavé publikace:

- **Jan Hus mezi epochami národy a konfesemi** (sborník z mezinárodního symposia, k vydání připravil J. B. Lášek, Praha 1995)
- **Od Husa k dnešku: Výstava k 90. výročí Církve československé husitské** (katalog uspořádali Zdeněk Kučera a Tomáš Butta, Praha 2010)
- **Mistr Jan Hus v proměnách času a jeho poselství víry dnešku** (příspěvky řady autorů uspořádali Zdeněk Kučera a Tomáš Butta, Praha 2012)
- **Blahoslav 2015** (tradiční kalendář naší církve s příspěvky reflektujícími osobnost M. J. Husa připravila plzeňská diecéze)
- **Seznámení s Mistrem Janem: Pohledy na českého reformátora Jana Husa a úryvky z jeho spisů** (Tomáš Butta, Praha 2014)
- **Dopisy z Kostnice** (Jana Krajčířiková, ilustrace Jana Wienerová, Praha 2014)
- **Mistr Jan Hus - člověk, teolog, mučedník** (Martin Chadima, Praha 2014)

Boží obrazy

Mezi příkázáními Desatera najdeme i zákaz zhotovení jakéhokoli obrazu či idolu Boha. Křesťanství a judaismus došli v průběhu staletí k odlišným interpretacím tohoto zákazu. Přesto však obě náboženství považují člověka za Boží obraz a znají přinejmenším zobrazení různých božských atributů.

Na základě tradičních a moderních zdrojů budou o tomto zdánlivém napětí diskutovat izraelská pedagogka a bývalá dlouholetá předsedkyně Světové rady křesťanů a Židů (ICCF) Deborah Weissmanová a Pavel Hošek z Evangelické teologické fakulty UK.

Pořad se koná v neděli 18. ledna v 18.30 v pražském Židovském muzeu ve spolupráci se Společností křesťanů a Židů. Vstup volný. **red**

PRO DĚTI A MLÁDEŽ

JEŽÍŠŮV KŘEST

Vyřešte následující přesmyčky a ze slov si vypište písmenka (podle čísla v závorce) do tajenky. Napoví vám text Marek 1,4-11.

nikěřem (3)
teřliték (4)
dulobelv (3)
ťušpo (2)
tanzvy (1)
zázortav (7)

kopiná (5)
tývas (5)
sebena (5)
bokykyl (7)
pěšdonutí (8)

Řešení z minulého čísla: Slovo se stalo tělem, přebývalo mezi námi a my jsme spatřili jeho slávu.

Jana Krajčířiková

DOPISY Z KOSTNICE

Knížka je určena dětem školního věku. Je psána formou dopisů, které píše Jan Hus z Kostnice svému žákovi Martinovi. Tyto dopisy se prolínají s Husovými vzpomínkami na uplynulý život – od dětství až po jeho uvěznění v Kostnici. Kniha tak přístupnou formou dětem přibližuje hlavní události Husova života, jeho učení a dílo. Autorkou textu je Jana Krajčířiková, kniha je doplněna krásnými barevnými ilustracemi Jany Wienerové.

(71 stran, vydala Církev československá husitská v edici Blahoslav v roce 2014, lze zakoupit v prodejně Blahoslav, Wuchterlova 5, Praha 6, cena 110 Kč.)

Poděkování a přání

Knížku, která vychází k 600. výročí Mistra Jana Husa, vytvořily dvě autorky – Mgr. Jana Krajčířiková a Mgr. Jana Wienerová. Jedna vypráví slovem, druhá dokáže vyprávět obrazem. Obojí se doplňuje tak, že se před námi živě a barvitě rozvíjí Husův příběh, ve kterém se dotýká historická skutečnost s vlastní tvůrčí představivostí a fantasií. Vzdálené město – Kostnice u Bodamského jezera, vzdálený čas – doba středověku, a přitom tak známý a nám neobyčejně blízký příběh Mistra Jana předávaný z generace na generaci. Nespočetněkrát byl vypravován, zapisován, ztvárněn slovem i obrazem, a přece nás vždy znovu upoutává, když jej čteme nebo mu v soustředěnosti nasloucháme. Věřím, že vás zaujme a osloví i tato knížka, která je určena především čtenářům z řad mladé generace. Současně také dospělým – zvláště těm, kteří ji mohou předčítat dětem doma, ve škole i ve sboru – rodičům, prarodičům, učitelům, duchovním i dalším.

Děkuji velice oběma autorkám za jejich osobitý a tvořivý přístup a přeji všem čtenářům této knížky obohacení z její četby. Ať přispívá nejen v jeho jubilejním roce k přiblížení Mistra Jana a k poznávání jeho křesťanské víry a odvahy v hledání a zastávání duchovních hodnot.

Tomáš Butta
patriarcha

MISTR JAN HUS – ČLOVĚK, TEOLOG, MUČEDNÍK

V těchto dnech vyšla pozoruhodná kniha Martina Chadima Mistr Jan Hus – člověk, teolog, mučedník. K dostání je za 199 Kč na královéhradecké diecézi ČCŠH, která také vydání knihy podpořila, a rovněž v prodejně Blahoslav.

„Martin Chadima svým spisem navazuje na současný stav bádání o Husovi, opírá se o směrodatné prameny, shrnuje aktuální poznatky v textu, který nepokračuje ve vytváření husovské legendy, ale také neodebývá Husovi respekt, který mu patří.“

Ukazuje, že lze zachovat faktografickou spolehlivost, a přesto předložit obraz svědka, který zůstává inspirací pro život církve a pro život státu.“

Ivan O. Štampach

O MJH na Vinohradech

Před 70 lety za nacistické okupace započal patriarcha František Kovář přednášet v Husově sboru na Vinohradech pro širokou církevní veřejnost i výchovu bohoslovců v době uzavření vysokých škol.

Tato přednášková tradice úzce spojující fakultu a církev trvala až do 80.

let. Na tuto přerušenu přednáškovou činnost chceme v naší náboženské obci navázat. Náš první ročník „obnověných Kovářových extenzí“ symbolicky připadá na rok 600. výročí mučednické smrti M. J. Husa.

Zveme vás na přednáškový cyklus, který se koná právě k připomínce památky kostnického mučedníka. Začínáme ve středu 14. ledna a pokračujeme každých čtrnáct dní až do března, vždy od 18 hodin.

Přednášet budou vyučující z Husitské teologické fakulty a přiblíží přístupnou formou zajímavá témata týkající se osoby a díla Mistra Jana Husa. Těšit se můžete na filozofku prof. Annu Hogenovou, systematického teologa doc. Jiřího Vogela, starozákonníka doc. Jiřího Beneše, novozákonníka dr. Jiřího Lukeše a historika dr. Jaroslava Hrdlička.

Přednáškový cyklus se koná pod záštitou děkana HTF UK prof. Jana B. Láška. Přejeme hojnost Božího požehnání v novém roce a těšíme se na vás.

Daniel Majer, Filip Sedlák
a celá NO Vinohrady

Český rozhlas mění schéma náboženského vysílání

Český rozhlas od ledna mění schéma vysílání s tematikou víry a etiky. Zároveň do svého programu zařadí i nové pořady. Například na regionálních stanicích si budou moci posluchači naladit „Mezi nebem a zemí“, nový magazín o víře a spiritualitě v souvislostech. Dvojka bude zase v neděli vysílat speciální formát pořadu „Jak to vidí“. „Při změnách Český rozhlas vycházel z dlouhodobé analýzy pořadů s náboženskou tematikou. Jedním z podkladů byl i průzkum Evropské vysílací unie (EBU) mezi 25 veřejnoprávními a národními vysílateli z Evropy. Naším cílem je přejít k obecnějšímu etickému a spirituálnímu pojetí a oslovit i většinového posluchače. Úkolem veřejnoprávního média je i usilovat o to, aby se posluchač zorientoval v morálních dilematech dnešní doby, zakončil v nesporných hodnotách naší civilizace,“ řekl náměstek generálního ředitele pro program a vysílání René Zavoral.

Mezi důležité změny bude patřit přesun přímých přenosů bohoslužeb ve stejném čase (neděle 9.00 – 10.00) z Dvojky na Vltavu, kde se stanou součástí nedělního bloku. Nebude se již vysílat „Křesťanský týdeník“ na Radiožurnálu, nový magazín o víře a spiritualitě v souvislostech s názvem „Mezi nebem a zemí“ si budou moci posluchači naladit ve stejnou dobu (sobota 9.00 – 10.00) na regionálních stanicích ČRo.

Radiožurnál také nebude vysílat „Doteky víry“. S moderátorkou E. Hůlkovou a jejími hosty se však budou posluchači dále setkávat v nedělních Hovorech na ČRo Plus (neděle 22.10). Na Vltavě se uzavře nedělní řada Slovo mezi nebem a zemí. Dvojka bude místo nedělní bohoslužby vysílat speciál „Jak to vidí“. Z nových formátů se na Radiožurnálu objeví dopolední a večerní rozhovory s osobnostmi duchovního světa a morálními autoritami. Několikrát týdně budou do vysílání vstupovat aktuální proudové příspěvky, jako reportáž, krátký rozhovor nebo anketa. Dvojka bude kromě nedělního speciálu „Jak to vidí“ vysílat jednou za dva týdny interaktivní diskusi „Kontakt“,“ dodal ředitel Centra vysílání ČRo Ondřej Nováček.

Početné zastoupení pořadů o víře a etice zůstane na Vltavě – každý všední den „Ranní úvaha“, v neděli pak „Liturgický rok“, „Ranní slovo“, „Duchovní hudba“. Na Plusu zůstávají večerní relace „Kofeny“, „Za hranou“ a jednou měsíčně páteční „Zaostřeno“. Rádio Wave bude dále vysílat pořad „Hergot!“, který představuje neortodoxní pohled na duchovní tematiku. Další informace budou k dispozici na webu Českého rozhlasu.

Hlavní změny ve vysílání pořadů ČRo s tematikou víry a etiky od 1. ledna:

- Přímé přenosy bohoslužeb přecházejí ve stejném čase (neděle 9 – 10) z Dvojky na Vltavu, kde se stanou součástí nedělního duchovního bloku.
- Křesťanský týdeník na Radiožurnálu nahradí nový magazín o víře a spiritualitě v souvislostech s názvem „Mezi nebem a zemí“, který si mohou posluchači naladit ve stejnou dobu (sobota 9 – 10) na regionálních stanicích ČRo.
- Radiožurnál přestává vysílat Doteky víry. S moderátorkou Evou Hůlkovou a jejími hosty se mohou posluchači dále setkávat v nedělních „Hovorech“ na ČRo Plus (neděle 22.10)
- Vltava nebude vysílat nedělní řadu „Slovo mezi nebem a zemí“.
- Dvojka bude místo nedělní bohoslužby vysílat nový formát „Jak to vidí“.

Jiří Hošna,

tiskový mluvčí; web ČRo

